

— Тукъ майка ти въ плачове диви
окайва те нощи и дни —
отъ майчини сълзи горчиви
тъмничния покривъ изгни!

И сълзи премрежиха взори:
не е той забравенъ, саминъ!
И викна отъ глухи затвори:
— О, майко, чуй клетника синъ!

Азъ нѣмамъ ни братъ, ни сестриче,
за стадо току ми е жалъ:
докарай ми вакли югичи,
донесъ ми и меденъ кавалъ!

Въ зори майка стадо забрала,
измоли стражъ, влѣзе въ затворъ,
подаде Стояну кавала
и пустна югичи на дворъ.

Засвири Стоянъ, заговори
съ кавалъ презъ тъмнични стени.
Разнесе се пѣсень изъ двори,
и трепнаха стари овни:

тѣ слушаха пѣсень позната,
и луда ги радостъ обвзе —
заблъскаха порти съ рогата,
заровиха прага съ нозе.

Видѣ ги началникъ тъмниченъ
и каза на своя ключаръ:
— Пуснете овчаря обиченъ,
Стоянъ е невиненъ лежалъ!

